Sobre la pèrdua

Per AlbaS el dl., 16/03/2020 - 00:00

Fa poc més d'un mes vaig perdre el meu avi i encara no me'n sé avenir. Eren aquells dies en què el temporal Glòria sacsejava amb força Catalunya i ens n'adonàvem de tot allò que s'estava emportant des d'una habitació d'hospital. Ell estava marxant mentre l'aigua i el vent sotragaven el territori i dibuixaven un nou paisatge litoral català. Especialment, a la meva terra, al Delta de l'Ebre, on la insòlita tempesta va partir l'emblemàtica barra del Trabucador. A casa meva, la terra abraçava la mar. Ara ja no ho fa.

Fa només dos mesos, quan dinàvem amb l'avi i anàvem a passejar a la platja del Trabucador (L'Aluet, com en diem a la zona), no érem conscients que les opcions que tals escenes es repetissin se'ns esmunyien entre els dits. Ara, l'avi no hi és, i les persones, tossudes, intentem reconstruir diàriament un camí que, cada nit al Trabucador, la mar s'emporta.

Sense voluntat de sonar ingènua, cal que valorem els moments que vivim i allò que considerem la normalitat, perquè la normalitat pot ser excepcional. Amb la pèrdua, quedem trastocats, incrèduls, submergits en incoherències i tornem als grans interrogants.

Han passat trenta dies i seguim perdent. Ara, molts, la salut. Fa dos mesos tampoc ens imaginàvem que una pandèmia global posaria fre al món accelerat en què vivim. No sortim d'aquesta sensació de desengany, impotència i malson. Si donem valor als moments, l'entorn i les persones, podrem finalment apagar el Netflix que ara sembla la nostra realitat. I tornar a començar, amb moltes lliçons apreses. Com diu el Papa Francesc, cuidem la casa comuna, sí, i a tots els que hi som.